

Peder Weihe Sorenskriver paa Færøe gør hermed vitterligt at Aar 1781 den 16. Maii var jeg tillige med tvende tiltagne Vidner, Jens Lucasen og Jacob Gabrielsen, begge i Qvalvig, forsamlede for at forhøre og tage een Eedelig Forklaring af Jesper Joensen og Thomas Poulsen, begge af Waaje i Suderøe, om hvad dem var bevidst om een Engelsk Caperslup, den ombord værende Captein og Skibsfolk, at være handlet og giort, da de den 8. Maii lagde til Ankers udfor Bygdelauguet Waai i Suderøe. Og blev bemelte tvende Persohner da først forelæst Eedens Forklaring, med een alvorlig formaning, at vogte sig for falsk og meen Eed. Med Eed og opragte Fingre vandt de saaledes, at den 8. Maii næstleden, tidligt om morgenen indsejlte og kom til Ankers paa Havnen i Suderøe, tvende Engelske Slupper, hvoraf den eene var en Kaperslup som førte Kanoner, og samme Dag noget efter at de var kommet til Ankers, kom nogle af Folkene paa Kapersluppen i Land. De gjorde dog ingen Skade, uden det at de toeg een Høne fra Præsteencken Sal. Hr. Haldansen og een Hund fra Joen Joensen. Om Aftenen silde samme Dag, kom nogle af samme Slupps Folk igien i Land, hvor iblandt, saa vidt Vidnet kunde kiende, Capteinen var een, og da Folkene i Waai, især Fruentimrene, løb med hast fra deres egne Huuse, som var nærmere, hvor de gjorde Landgang, over til Gaarden Kraaer, saa kaldet, for der at skjule sig. Og da de var komne krøb de op paa Loftet, for at være i bedre sikkerhed. Vidnet forklarede at da Fruentimrene gik over, som melt, til Kraaer, bleve Skibsfolkene dem vahre, og gik strax efter derhen, men sagde Vidnet, at det ikke selv var til stede, paa Gaarden Kraaer, men hørte Magnus Thomassen tillige med flere andre sige, at da Skibsfolkene kom derhen, fordrede de at han skulde vise dem hvor Fruentimrene var henne, og da han det ikke vilde gjøre, nødte Captainen bemelte Magnus Thomassen at gaae foran sig ind i Stuen, og da de gik ind, da stak han Magnus Thomassen eet Saar i Ryggen med sin blotte Kaarde som han havde i Haanden. Paa Spørgsmaal sagde sagde Vidnet, at det havde seet Saaret eller Skaden, og sammme var saaledes at Manden lidet eller intet kunde arbejde i flere Dage.

Derpaa gik Capteinen tillige med Folkene til Gaarden Gioveraaae, saa kaldet, hvor førmelte Madam Haldansen boede, men hun selv med Datteren og alle Huusfolkene var flygtet, som melt er, hvad agering de der havde, vidste Vidnet ikke videre at forklare, efter som ingen der var nærværende, men da Madam Haldansens Tiener om Aftenen efter, at de var gaaede om bord, kom der igien, da fandt de de fleste Døre indbrudte.

Fra Gaarden Gioveraae, sagde Vidnet, de kom til Gaarden Smidler, saa kaldet, som var der hvor Vidnet boede, hvor alle Fruentimmerne af frygt, havde skjult sig i eet Huus hvor de plejede at tørre deres Korn, samme var bygget op ad Stuen, og var een Gang fra Stuen ind til Kornhuuset, saa sagde Vidnet at de alle kom ind i Stuen med deres blotte nøgne Kaarder i Haande, og de søgte alle vegne i Huuset efter Fruentimrene, men fandt ingen, derpaa de gik ud og ind i anden Stue, som stod i nærheden, hvor de gjorde ligeleedes. Da de ingen fandt der, kom de ind igien i førmelte Stue, og som det var noget mørkt om Aftenen, saa de ikke vel kunde see omkring i Huuset, saa tog de noget Hø

som laa paa Gulvet og tente samme ved Ilden, søgte saa ved lysning af samme ind i Kornhuuset, og fandt der alle Fruentimrene, som der havde skjult sig, og med magt bragte dem ud.

Paa Spørgsmaal forklarede Vidnet, at der var 6 Fruentimmere, som de der fandt og af dem vare 4 gamle Koner, een liden pige paa 13 Aar, og een anden Piige paa 17 eller 18 Aar ved navn Bille Jensdatter. Samme Pige bragde de afsted ved magt, og sam de bragte hende hende ud af Stuen, fik hun Vidnet fat om Livet, og baade Vidnet og Joen Thomassen som beboede samme Huus, stod barhovede og bad dem for Jesu Død og Pine at lade Pigen løs, men det hjalp intet, thi ej de alleene de reev Pigen løs fra Vidnet, men Capteinen tog tillige fat i Vidnets Haar og stødte Vidnet mod Døren, da vidnet ey bedre vidste, end at een anden lagde sin blotte Kaarde mod mod Vidnets Hals, dog fik det ingen Skade. Viidere sagde Vidnet at da bemelte Pige kom uden for Døren, slap hun løs og søgte at løbe fra dem, men de forfulgte hende alle, og fik igjen fat paa hende, og da hun søgte saa længe hun kunde at gjøre modstand, havde de tilsidst revet alle Skørter af hende, som hun havde paa, og hvorpaa 2 af Folkene med magt bar hende i Baaden og førte hende ombord, og da hun ynkelig raabte om hjælp, da kom tre mænd fra Kraaer, hver med een Spade i Haanden for at komme hende til hjælp, men Capteinen gik imod dem med een blottet Kaarde i hver Haand, hvor over de bleve forsagde og vendte tilbage da tvende af Folkene imidlertid bare hende i Jollen og bragte hende ombord. Hvorleedes hun der blev beegnet vidste Vidnet ikke, men næste Dag blev hun af den ombord værende Doctor og een anden af Folkene bragt i Land og er, saa vidt Vidnet har hørt Stedets Folk, hvor hun er kunde fortelle, at hun er mest som lam i Armene og meget Hjærtetekemt. Meere vidste Vidnet ikke at udsige, uden at det forklarede at strax efter at Pigen var sat i Land, da lettede begge Slupperne Ankre og gik til Sejls fra Waay.

Peder Weihe Sorenskriver paa Færøe gør hermed vitterligt at Aar 1781 den 16. Maii var jeg tillige med tvende tiltagne Vidner, Jens Lucasen og Jacob Gabrielsen, begge i Qvalvig, forsamlede for at forhøre og tage een Eedelig Forklaring af Jesper Joensen og Thomas Poulsen, begge af Waaje i Suderøe, om hvad dem var bevidst om een Engelsk Caperslup, den ombord værende Captein og Skibsfolk, at være handlet og giort, da de den 8. Maii lagde til Ankers udfor Bygdelauguet Waai i Suderøe. Og blev bemelte tvende Persohner da først forelæst Eedens Forklaring, med een alvorlig formaning, at vogte sig for falsk og meen Eed. Med Eed og opragte Fingre vandt de saaledes, at den 8. Maii næstleden, tidligt om morgenen indsejlte og kom til Ankers paa Havnen i Suderøe, tvende Engelske Slupper, hvoraf den eene var en Kaperslup som førte Kanoner, og samme Dag noget efter at de var kommet til Ankers, kom nogle af Folkene paa Kapersluppen i Land. De gjorde dog ingen Skade, uden det at de toeg een Høne fra Præsteencken Sal. Hr. Haldansen og een Hund fra Joen Joensen. Om Aftenen silde samme Dag, kom nogle af samme Slupps Folk igien i Land, hvor iblandt, saa vidt Vidnet kunde kiende, Capteinen var een, og da Folkene i Waai, især Fruentimrene, løb med hast fra deres egne Huuse, som var nærmere, hvor de gjorde Landgang, over til Gaarden Kraaer, saa kaldet, for der at skjule sig. Og da de var komne krøb de op paa Loftet, for at være i bedre sikkerhed. Vidnet forklarede at da Fruentimrene gik over, som melt, til Kraaer, bleve Skibsfolkene dem vahre, og gik strax efter derhen, men sagde Vidnet, at det ikke selv var til stede, paa Gaarden Kraaer, men hørte Magnus Thomassen tillige med flere andre sige, at da Skibsfolkene kom derhen, fordrede de at han skulde vise dem hvor Fruentimrene var henne, og da han det ikke vilde gjøre, nødte Captainen bemelte Magnus Thomassen at gaae foran sig ind i Stuen, og da de gik ind, da stak han Magnus Thomassen eet Saar i Ryggen med sin blotte Kaarde som han havde i Haanden. Paa Spørgsmaal sagde sagde Vidnet, at det havde seet Saaret eller Skaden, og sammme var saaledes at Manden lidet eller intet kunde arbejde i flere Dage.

Derpaa gik Capteinen tillige med Folkene til Gaarden Gioveraaae, saa kaldet, hvor førmelte Madam Haldansen boede, men hun selv med Datteren og alle Huusfolkene var flygtet, som melt er, hvad agering de der havde, vidste Vidnet ikke videre at forklare, efter som ingen der var nærværende, men da Madam Haldansens Tiener om Aftenen efter, at de var gaaede om bord, kom der igien, da fandt de de fleste Døre indbrudte.

Fra Gaarden Gioveraae, sagde Vidnet, de kom til Gaarden Smidler, saa kaldet, som var der hvor Vidnet boede, hvor alle Fruentimmerne af frygt, havde skjult sig i eet Huus hvor de plejede at tørre deres Korn, samme var bygget op ad Stuen, og var een Gang fra Stuen ind til Kornhuuset, saa sagde Vidnet at de alle kom ind i Stuen med deres blotte nøgne Kaarder i Haande, og de søgte alle vegne i Huuset efter Fruentimrene, men fandt ingen, derpaa de gik ud og ind i anden Stue, som stod i nærheden, hvor de gjorde ligeleedes. Da de ingen fandt der, kom de ind igien i førmelte Stue, og som det var noget mørkt om Aftenen, saa de ikke vel kunde see omkring i Huuset, saa tog de noget Hø

som laa paa Gulvet og tente samme ved Ilden, søgte saa ved lysning af samme ind i Kornhuuset, og fandt der alle Fruentimrene, som der havde skjult sig, og med magt bragte dem ud.

Paa Spørgsmaal forklarede Vidnet, at der var 6 Fruentimmere, som de der fandt og af dem vare 4 gamle Koner, een liden pige paa 13 Aar, og een anden Piige paa 17 eller 18 Aar ved navn Bille Jensdatter. Samme Pige bragde de afsted ved magt, og sam de bragte hende hende ud af Stuen, fik hun Vidnet fat om Livet, og baade Vidnet og Joen Thomassen som beboede samme Huus, stod barhovede og bad dem for Jesu Død og Pine at lade Pigen løs, men det hjalp intet, thi ej de alleene de reev Pigen løs fra Vidnet, men Capteinen tog tillige fat i Vidnets Haar og stødte Vidnet mod Døren, da vidnet ey bedre vidste, end at een anden lagde sin blotte Kaarde mod mod Vidnets Hals, dog fik det ingen Skade. Viidere sagde Vidnet at da bemelte Pige kom uden for Døren, slap hun løs og søgte at løbe fra dem, men de forfulgte hende alle, og fik igjen fat paa hende, og da hun søgte saa længe hun kunde at gjøre modstand, havde de tilsidst revet alle Skørter af hende, som hun havde paa, og hvorpaa 2 af Folkene med magt bar hende i Baaden og førte hende ombord, og da hun ynkelig raabte om hjælp, da kom tre mænd fra Kraaer, hver med een Spade i Haanden for at komme hende til hjælp, men Capteinen gik imod dem med een blottet Kaarde i hver Haand, hvor over de bleve forsagde og vendte tilbage da tvende af Folkene imidlertid bare hende i Jollen og bragte hende ombord. Hvorleedes hun der blev beegnet vidste Vidnet ikke, men næste Dag blev hun af den ombord værende Doctor og een anden af Folkene bragt i Land og er, saa vidt Vidnet har hørt Stedets Folk, hvor hun er kunde fortelle, at hun er mest som lam i Armene og meget Hjærtetekemt. Meere vidste Vidnet ikke at udsige, uden at det forklarede at strax efter at Pigen var sat i Land, da lettede begge Slupperne Ankre og gik til Sejls fra Waay.